

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R.P. Francisci Arias, Societatis Iesv Theologi, De Oratione
Mentali Et Mysteriorvm Vitae D.N. Iesv Christi &
benedictae Matris eius meditatione**

Arias, Francisco

Coloniae Agrippinae, 1616

IV. De abusu qui commitiur, cùm peccata venialia absque dolore vel
corrigendi proposito in confeßione deteguntur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48934](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48934)

88 DE FREQUENTI

prout oportet ad lucem educuntur, in iudicio Dei detegenda & propalanda referuntur, vt tunc in terribili illo tribunali puniatur, ac in cōspectu cœli terræque confundatur. Quod si iam illa benè cōfiteatur, & cum decenti contritione manifestet, ita cooperit & occultit, vt nunquam in suam confusione vel pœnam Deo vel hominibus nota sint futura. Nā cum illo ita se gerit, quasi nunquam offendisset; libenter illum etiam intuetur, cum simili caritatis affectu desiderat, tanta liberalitate & abundantia de thesauris gratiæ & gloriæ participem facit, ac si citius quam illum ad iram prouocasset. Quam benè Regius Propheta Dauid huc alludebat: *Beati quorum remissa sunt iniquitates, & quorum tecta sunt peccata* tecta dicuntur, quia non amplius in reorum natura sunt, & quamuis essent nunquam tamen contra peccatores producerentur.

Psalm. 31.

CAPVT IV.

De abusu qui committitur, cum peccata venialia absque dolore vel corrigendi proposito in confessione deteguntur.

IN quibusdam Dei seruis, qui scilicet confitentur, & à peccato mortali ab-

inent, aliud vitium reperitur; quod
 venialia quidem peccata manifestent,
 sed interim eorum motus atque incli-
 nationes in seipsis vivere patiantur,
 nec perfecta pœnitentia & contrarijs
 operibus extinguant, atque hac ratio-
 ne confitentur, & se ex consuetudine,
 absque vlllo pœnitentiæ motu, id est,
 vero dolore, aut firmo emendatio-
 nis proposito accusant. Ita de verbis o-
 tiosis, voluntaria distractione, curiosi-
 tate in eo, quod oculos & reliquos sen-
 sus concernit, de excessu in cibo, potu,
 somno & risu; de otio, temporis iactura,
 concessis corpori nimijs commo-
 ditatibus, iocosis mendacijs, de mur-
 muratione in rebus paruis, acedia, te-
 pida oratione, Missæ auscultatione cō-
 fitentur, idque antequam corde do-
 leant, & verum melioris vitæ proposi-
 tum statuunt. Est autem hæc negligē-
 tia valdè noxia, partim quia qui sua
 peccata absque vero illa deserendi pro-
 posito confitentur, remissionem illorū
 non consequitur, sed in anima rema-
 neant, illam magis debilitent, & ad pe-
 riculosiorem lapsum disponant: par-
 tim, quia qui hac ratione confitentur,
 denuò impingant; quippe talis con-
 fessio (quoad peccata) ficta est, quan-
 do-

doquidem se verbis accusant, nullum-
que in animo culpæ odium cōcipiunt,
nec absolutè illius semitam deserere
proponunt.

Quòd si omnia peccata venialia,
quæ in confessione dicuntur, hoc pa-
cto, id est, sine vero emendationis pro-
posito manifestentur; prorsus simula-
ta, ficta & nullius valoris est. Propter
has causas valdè necessarium est (sicut

Greg. Papa

3. adm. 34.

Bernar. in

r. de cœna

10m.

1. Th. p. 3 q.

7. ar. 23. q.

14. d. 16 q.

ar. 2.

plurimi S. Doctorum ostendunt) ter-
uis Dei, diligenter sua venialia peccata
ante confessionem expendere, apud se
pro delictis in Deum admissis habere,
ac verè & fortiter se nunquam repeti-
turos proponere. Quòd si in eadem sa-
pius recidant, cum eodem proposito
frequenter resurgant; & licet singulis
vicibus in idem peccatum relaberentur,
toties idem statuunt, nec animi
despondeant, aut desperent: sed potius
laudem Deo & gratiarum actionem
persolvendo se humiliant, qui semper
ad recipiendum illos & ignoscendum
paratus est. Nequaquã existimare de-
bent, huiusmodi confessiones propter
frequentem eiusdem peccati recursum
inutiles esse: quia magnum illis fructum
adferunt. Quotiescunque enim ad pe-
nitentiam cum tali emendationis pro-
po-

posito redeunt, maiorem gratiam, plures virtutes, & dona cœlestia consequuntur; maiores vires accipiunt, quosibi caueant, ne grauiora facinora committant; bonam aduersitatum partem declinant, quas passi fuissent, nisi ad confessionis Sacramentum recurrissent, & suorum delictorum remissionem procurassent. Quod si ex humana imbecillitate seruus Dei, firmum in animo propositum fugiendi omnia venialia peccata non sentiat, ad minus statuat, maiora quædam & magis noxia declinare. Sin autem tantæ infirmitatis esset, vt illud quoad venialia peccata ab vltima confessione non experiretur, quia valdè communia sunt, eique difficile ac molestum foret euitare, crimen aliquod adducat, de quo antea confessus est, maioremque displicentiam & firmiorem emendandi voluntatem habet: vt hac ratione confessio perfecta & sincera sit, gratiamque reuera mereatur: ad hoc enim consequendum, necesse est hominem ad minimum quædam delicta patefacere, quæ & displicent, & firmo emendationis proposito amplius committere non vult.

Cur autem peccata venialia cum tali dispositione confiteri debeant, eius-

Th. p. 3. q. 1. modi causa est: quòd cum homo venialem noxam contrahit, anima inordinatè ad creaturas se conuertat, dum voluptatem quam ab illa percipit, plus quam Deum amat, & potius suam, quam illius voluntatem sequitur. Ut ergò vitium istud expellat, atq; ad primū suum statū redeat, oportet intermū aliquod opus peccato admissō contrarium facere. Eiusmodi autem dolor est, vera culpæ patratae detestatio, & firmum nunquam illam reiterandi propositum, vel similis valoris aliquis, quale amoris Dei, aut deuotionis actus, vel sui ipsius esset oblatio, ita peccato veniali repugnans, vt si in memoriam illi veniret, statim detestaretur, & corripere. Quicumque sua peccata hoc modo dispositus confitetur, certus est illum subitò remissionem omnium consequi.

Singulare profectò Dei beneficiū est, quòd homini tam efficax & suauē remedium, vt hoc est, concesserit. Vnde quia anima vnico veniali delicto infecta paradysum ingredi nequit, sed ab omnibus vel in hac, vel in altera vita expurgatam esse necesse est: meritò diuino hoc medicamēto vti debemus. Quando igitur octo vel quindecim die-

rum spatio euoluto, venialia delicta ab
 vitima confessione admissa, Confessa-
 rio manifestanda sunt, primò omnium
 diligenter nobiscum expendere debe-
 mus, considerantes illa coram Deo, &
 contra diuinam ipsius volūtatem pec-
 cata esse, quæ animabus nostris magnū
 detrimentum adferunt, nos à præstan-
 tium Dei bonorum participatione im-
 pediunt, & temporali aliqua pœna vel
 afflictione dignos fuisse; quia consen-
 sum illis dederamus.

Magnum igitur dolorem & pudorē
 in nobis concipiamus, quòd talia com-
 miserimus, firmiter proponentes de
 cætero similium periculorum bara-
 thrum euitare, & de illis in tali dispo-
 sitione confiteri. Quòd si non omnia,
 sed grauiora solū, quæque maiorem
 verecundiam pariunt, detegamus: ta-
 mē oportet nos de omnibus dolere, &
 statuere quòd illa nunquam reiterare
 velimus. Hac ratione à terribili purga-
 torij igne liberabimur, & copiosam
 gratiam cum maiori conscientia puri-
 tate obtinebimus, atque ex hoc exilio
 migrantes, citius ad cœlestem ciuitatē
 perueniemus. *Non enim, vt S. Ioannes*
ait, intrabit in eam aliquod coinquinatum. *Apoc. 21.*